

אנו מביאים שנית את פנייתה של ברברה לדו-שיח עם הקוראים ומפרסמים שתי תגובות לתיאור הקצר של המקרה של ברברה. היינו מאד שמחים מהקוראים להמשיך להגיב למקרה זה ו/או למקרה הקצר שחיה הביאה במדור זה וכמובן נשמח מאד לקבל מכם תיאורי מקרים קצרים שלגביהם אתם מעוניינים במשוב.

הצגת מקרה ובקשה לדו שיח:

לאחרונה עבדתי עם ילדה בת 10 שנדרסה בתאונת פגע וברח. למזלה לא נפגעה באופן רציני אבל היא נבהלה מאד מהמכונת הגולשת לכיוון שלה בדיוק בזמן שעמדה יחד עם חברותיה על המדרכה. היא נחתכה ברגלה ובבטנה ואח"כ צלעה/ זחלה לבית חברתה ואמה לקחה אותה משם. כיום, שלושה חדשים לאחר התאונה, היא עדיין פוחדת לצאת לכל מקום בלי אמה, מתעוררת בבכי בלילות ונכנסת לפאניקה כל פעם ששומעת קול חריקת בלמים או רעשים פתאומיים.

האמונה השלילית שלה היא: "מסוכן להיות לבד" והאמונה החיובית שלה: "אני יכולה להתחיל להיות בטוחה בעצמי כמו שפעם הייתי".

לאחר שלושה מפגשי EMDR היא התקדמה יפה, הייתה מסוגלת להרשות לאמה לצאת ולחכות בחדר סמוך וניסתה להתגבר כאשר שמעה קולות פתאומיים. היא הגיעה לתחילת השלב שבו ראתה את עצמה מסוגלת לצאת שוב עם חברות.

בעקבות התאונה בצומת כפר יונה חזרו כל סימני הפחד. התאונה אישרה עבורה את האמונה השלילית שלה שהדרך היחידה לשמור על עצמה היא להיצמד לאמה. היא לא מוכנה לקחת בחשבון כל אלטרנטיבה אחרת.

האם יש למישהו הצעות על איך לעבוד עם הילדה הזאת? האם יש למישהו ניסיון במקרה כזה של טראומטיזציה חוזרת? כל הערה תעזור והדיון יכול לתת לנו רעיונות חדשים וחומר למחשבה. אני מצפה להערותיכם.

ברברה ויז'נסקי